

Mar i cel

**TRAGÈDIA EN TRES ACTES
I EN VERS**

PERSONATGES

BLANCA

SAÏD

CARLES

FERRAN

JOANOT

HASSÈN

MALEK

OSMAN

MAHOMET

GUILLEM

ROC

CORSARIS, MARINERS, SOLDATS, ETC.

Any 1639

Esquerra i dreta, les de l'actor

ACTE PRIMER

Cambra d'un vaixell de corsaris algerins. El pal major travessa l'escena. Al fons, a la dreta, la porta d'un camarot; al fons, a l'esquerra, l'escala que condueix a la coberta, veient-se després de l'últim graó, per entre les cordes, el cel. A la dreta de l'escena una finestra per on guaita un canó, descobrint-se per ella el mar i el cel. A l'esquerra la llitera de Saïd. Davant del pal major, entre la porta del camarot i la porta de l'escala, caixes i sacs; sobre d'ells, un gros fanal apagat. Per l'escena una taula i tamborets; penjant dels murs, armes, cadenes amb grapes, eines d'abordatge, etc.

És el caient de la tarda.

ESCENA I

SAÏD dormit en la llitera. HASSÈN dret al seu costat; JOANOT assegut, recolzat en la taula; MAHOMET assegut a terra netejant armes que les dona a OSMAN perquè les pengi per les parets i del pal major.

MAHOMET: Té, penja-la. Ja està.

(Dona a Osman una arma que acaba de netejar.)

OSMAN: Do'm. Mes la fulla...

(Tornant-la a Mahomet.)

MAHOMET: A veure? És sang de l'altra nit.

(L'hi torna a donar.)

OSMAN *(a Joanot, que s'ha sorprès com si el despertessin):*

Apartàt.

MAHOMET: Combats prou ne tindrem que la netegin:

la sang amb sang se treu.

OSMAN *(mirant de pas per la finestra):*

Damunt les ones

llisquem com a dofins; la tramuntana

bufa de bo; no sents? Si gaire dura,

dintre d'Alger abans de quatre dies.

MAHOMET: Això si ho vol l'arraix. Té; ves.

(*Li dona una altra arma.*)

OSMAN: Encara
no en té prou amb la presa de Mallorca?
Do'm. Galeots com aquell, que pocs se'n veuen!

MAHOMET: Que et cansa el treballar? Presa doblada
millor seria.

HASSÈN (*quina impaciència s'haurà marcat*):
Que Saïd reposa!
Si el desperteu, de cap a mar vos tiro.

OSMAN (*a Mahomet*):
Parla baix.

(*Segueixen conversant els dos.*)

HASSÈN (*a part*):
Maleïts!

JOANOT (*amb fonda tristesa. A part*):
Si la meva ànima
com la seva es tornés!... Ells són ditxosos.
I jo ho fora oblidant. Mes com s'oblida?

OSMAN: Hassèn!

HASSÈN: Què vols?

OSMAN: Encara, doncs, té febre?

MAHOMET: I tal si en deu tenir!

HASSÈN (*sempre reganyós*):
No; ja és passada;
mes li convé el repòs.

OSMAN: I la ferida?

HASSÈN: Per sort no va ser res.

MAHOMET: Mes com...

HASSÈN (*satisfet*):

Jo hi era.

Lo meu lloc, ja el sabeu; tot just ressona
dintre la nau el corn de l'abordatge
poso mà a la destral, i apa, a seguir-lo,
com mastí vigilant tresca que tresca.
Saltà el primer a l'enemiga fusta;
jo al darrere. Ja hi soc: tot d'una un ferro
l'amenança traïdor; roda pels aires
ma destral, ferma al puny, xiulant s'acota,
i esberlada pel mig com una síndria,
caigué una testa desviant una arma.
Veieu, doncs, la ferida si és lleugera:
al braç i... res: feta d'un mort al caure.

OSMAN: Si Ismul no hagués finat! Ell l'entenia,
l'art de curar.

HASSÈN: Oh, qui com ell!

MAHOMET (*rient*):

Que curi

taurons.

OSMAN: D'ell una bala en feu dos trossos.

MAHOMET (*rient*):

Mort, que era lleig!

OSMAN: Jo per Saïd ho sento.

HASSÈN: Si us plau per força el cura la cristiana.

MAHOMET: Per ser curat d'eixes mans tan fines
bon goig el pendre mal!

HASSÈN (*cremat*):

Ell a les dones
que caça sobre el mar en sa galera,
com que són per l'harem, ni se les mira.

OSMAN: Diu que anava a ser monja.

MAHOMET (*rient*):

Sí, doncs ara...

OSMAN: Joanot!

JOANOT (*sobtat*):

Què!

OSMAN: Acosta't.

JOANOT (*amb avorriment*):

No: deixa'm.

OSMAN:

Quin home!

MAHOMET: Té: un punyal.

(*Amb empunyadura de creu. L'entrega a
Osman.*)

OSMAN:

I que és bo.

MAHOMET:

Dels cristians era.

(*Osman el penja en lloc visible.*)

Tingues compte amb la fulla; fins quiet talla.
Jo so vell; mes d'ençà que duc l'ofici,
com la d'abans-d'ahir no he vist cap presa.
De primer la xicota, que no és nostra;
després aqueix vellot, lo pare d'ella,
que és ric i es comprarà; la carga ajunta-hi,
i el patró i gent de mar...

OSMAN:

Quants són els presos?

HASSÈN:

Vint-i-vuit pel cap baix.

OSMAN: Senyor!

SAÏD (*tirant-li un anell que s'ha tret*):

Té aquest anell. Mil dobles
a Alger te'n donaran.

OSMAN (*lo recull: de cop ho creu; després no, i va a tornar-lo*):

I és cert? No!

SAÏD: Pren-lo!

I bona sort.

OSMAN: Saïd!...

MAHOMET (*murmurant*):

Boig! Tot ho dona.

HASSÈN (*a Mahomet*):

Quan ell ho fa...

SAÏD: D'altre home la veuries?

OSMAN: Abans que això arribés, per no sentir-ho
lo clot m'hauria obert al fons de l'aigua.

SAÏD (*satisfet*):

Bé!

(*A Mahomet, Osman i Joanot.*)

Aneu.

(*Cridant a Hassèn.*)

Hassèn!

(*Per los altres que encara no son fora.*)

A fora he dit... (*A part.*) La bena
que em rellisca.

(*A Hassèn amb frenesí.*)

No ho veus? Que mal la poses!

HASSÈN: Senyor...

*(L'hi arregla mentres se'n van escala amunt
los demés.)*

JOANOT *(des de mitja escala. A part):*

Un altre cop jo l'he somniada!...

Ma esposa! Oh, quin passat! Jo me'l vull treure
del cor!

SAÏD *(a Hassèn, que no li ha arreglat bé la bena):*

Mal llamp! No en saps! Ves: la captiva
que vinga tot seguit. Ismul me falta!

ESCENA II

SAÏD, HASSÈN, *després* BLANCA i CARLES. *Hassèn los va a cer-
car al camarot i torna abans que ells.*

SAÏD *(a part):*

Ve-te'l aquí feliç amb eixes dobles.

(Impacient.)

Aquest nus me fa nosa.

(A Hassèn, cridant.)

Doncs l'esclava,

Hassèn! No ve, eixa esclava?

(Se presenten Blanca i Carles. A part.)

La sang viva

un altre cop brollant.